

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: X X**, bytem X, X, proti **žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2016, čj. x,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil své rozhodnutí ze dne 3. 6. 2016, čj. x. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), protože podle posudku OSSZ Kladno poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 10 %.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti poukázal na doplňující lékařskou zprávu ze dne 13. 7. 2016 vypracovanou X. Avizoval také aktuální lékařskou zprávu X, kterou posléze soudu doručil. Žalobce dále namítl, že jeho zdravotní stav byl posouzen nesprávně a upozornil na to, že odborní lékaři mu doporučovali invalidní důchod. Ti ovšem nemohou stanovit procentní míru poklesu pracovní schopnosti. V dané věci byl posudkovým lékařem praktický lékař, což podle žalobce mohlo mít vliv na správnost posouzení jeho zdravotního stavu, neboť není odborníkem s praxí. Žalobce dále podrobně shrnul svoji diagnózu a zdravotní obtíže. Poukázal na to, že pro svůj celkový duševní stav již nemůže vykonávat žádné výdělečné zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť jeho zdravotní stav byl přezkoumán posudkovými lékaři prvostupňového orgánu i žalovaného, přičemž nebyl konstatován pokles pracovní schopnosti o alespoň 35 %. Žalovaný proto potvrdil prvostupňové rozhodnutí, neboť dle posudku duševní postižení žalobce nedosahovalo invalidity a nevylučovalo možnost pracovního uplatnění. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobcem namítanému nesprávnému posouzení zdravotního stavu žalovaný dodal, že v daném sporu se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a v takovém případě je napadené rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Žalovaný proto navrhl provedení důkazu posudkem příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“).

Při jednání u soudu žalobce setrval na podané žalobě a nad rámec jejího písemného vyhotovení zdůraznil, že odborní lékaři, které navštěvoval, mu podání žádosti o invalidní důchod doporučovali. Označil za zvláštnost a světový unikát, pokud zdravotní stav pro účely přiznání invalidního důchodu v ČR hodnotí posudkoví lékaři, kteří nemají znalosti a zkušenosti se všemi onemocněními. U OSSZ byl žalobce posouzen dětskou lékařkou, která jej vyšetřovala asi 3 minuty a obdobně tomu bylo i při jeho posouzení u žalovaného, kdy došlo pouze ke zkopírování výsledků od OSSZ. Poukázal na to, že posudkoví lékaři se o diagnózách, jako je ta žalobce, ani neučili, přičemž on v době komunistického režimu musel svoji nemoc dokonce zatajovat. Ještě horší průběh pak podle žalobce mělo jeho vyšetření u posudkové komise. Zatímco některé testy, které absolvoval u odborných lékařů, trvaly až 6 hodin, u posudkové komise se jednalo o vyšetření v trvání 2-3 minut. Do vnitřního stavu žalobce a jeho diagnózy tímto způsobem posudkoví lékaři nahlédnout nemohou.

Žalovaný při jednání u soudu setrval na svém písemném vyjádření k žalobě, přičemž rozhodnutí v dané věci ponechal na úvaze soudu.

Ze správního spisu soud především ověřil, že dne 30. 3. 2016 žalobce podal žádost o invalidní důchod. Zdravotní stav žalobce byl za účelem rozhodnutí o této žádosti posouzen posudkovou lékařkou OSSZ Kladno, která při vypracování posudku (ze dne 25. 5. 2016, čj. LPS/2016/1541-KL_CSSZ) vycházela ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře žalobce (X) a nálezů odborných lékařů (X, X X). Na základě těchto podkladů dospěl posudek OSSZ k závěru, že žalobce trpí poruchou osobnosti s narcistickými a disociálními rysy a vyloučil sociální fobii. Stav žalobce vykazuje zhoršení sociální adaptivity, zvýšené konfliktnosti, narušení vztahů a společenské komunikace. Postižení žalobce zařadil posudek pod položku 7a kapitoly V. přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), s tím že pokles pracovní schopnosti žalobce stanovil na horní hranici sazby ve výši 10 % bez dalších změn. Žalovaný pak s odkazem na tento posudek svým prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 6. 2016, čj. x, žádost žalobce zamítl.

Jak dále ze správního spisu plyne, podal žalobce proti shora označenému prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž popsal své zdravotní potíže a vyjádřil nesouhlas s posouzením zdravotního stavu. Podle žalobce odpovídá jeho onemocnění postižení zařazenému pod položkou 7b kapitoly V. přílohy vyhlášky o posuzování invalidity (s poklesem pracovní schopnosti v rozmezí 35-45 %), přičemž z důvodu poruch osobnosti by měla být míra poklesu navýšena o dalších 10 %. K námitkám přiložil další lékařskou dokumentaci. Žalovaný si pak pro posouzení důvodnosti těchto námitek vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobce u oddělení své lékařské posudkové služby. Posudková lékařka X

pak posudkem ze dne 8. 8. 2016, čj. LPS/2016/759-NR-STC_CSSZ, potvrdila předchozí posouzení. Dle tohoto posudku žalobce v námitkách bohatě popisuje prožívání úzkosti a emocí, avšak nejedná se o podstatnější psychiatrické onemocnění v pravém slova smyslu a invalidizující stav. Onemocnění žalobce odpovídá postižení dle položky 7a kapitoly V. přílohy citované vyhlášky, neboť podle objektivních zjištění se jedná o lehkou poruchu osobnosti (porucha sociální adaptability, zvýšená konfliktnost, disharmonické postoje a chování s narušením vztahů a společenské komunikace u anomální akcentované osobnosti). Posudek setrval na míře poklesu pracovní schopnosti žalobce ve výši 10 %, neboť žalobce je schopen vhodného pracovního zařazení, přičemž není důvod ke zvýšení míry poklesu o dalších 10 %. Žalovaný pak s odkazem na tento posudek rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou námitky žalobce zamítl a potvrdil své prvostupňové rozhodnutí.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Jak plyne z § 38 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. *„pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %“*.

Pokud jde o námitky žalobce týkající se posouzení jeho zdravotního stavu, je soud nucen předně konstatovat, že pro posouzení projednávané žaloby je v souladu s výše citovanou právní úpravou určující zdravotní stav žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tedy k 12. 8. 2016) a případné pozdější změny (zhoršování) jeho zdravotního stavu jsou ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného bez významu a mohou být pouze předmětem případného nového posouzení zdravotního stavu žalobce při podání nové žádosti. K výše uvedenému je pak nutno dále uvést, že posouzení toho, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav či posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, je otázkou odbornou a soud si o něm nemůže učinit úsudek sám; tedy sám zdravotní stav žalobce nepřezkoumává, ani tak činit nemůže. Zdravotní stav a pracovní schopnost pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková činnost předpokládá odborné lékařské znalosti a znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek vypracovaný posudkovou komisí je jedním z důkazů v soudním řízení a soud jej hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 13/2003-54, čj. 6 Ads 158/2012-24, případně čj. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží.

V projednávané věci si tedy soud s ohledem na výše uvedené (a v souladu s návrhem žalovaného) vyžádal posudek u posudkové komise (pracoviště v Praze), která v posudku ze dne 13. 3. 2017, čj. 2017/832-PH, především konstatovala, že v případě žalobce nedošlo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k poklesu pracovní schopnosti o alespoň 35 % a k datu vydání napadeného rozhodnutí tedy žalobce nebyl invalidní. Posudková komise jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce ve shodě s posudky OSSZ a žalovaného určila poruchu osobnosti, která v případě žalobce odpovídá postižení dle položky 7a kapitoly V. přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž posudková komise stanovila shodně s předchozím posouzením zdravotního stavu žalobce i míru poklesu pracovní schopnosti na 10 %. Posudek vyšel z toho, že žalobce trpí poruchou osobnosti s výraznými narcistickými a disociálními rysy, kdy v popředí je účelovost a využívání druhých ve vlastní prospěch. Žalobce dle komise vyhledává psychiatrii a verbalizuje sociální fobii, avšak nebyla registrována hlubší deprese ani známky sociální fobie, nýbrž úzkostná vyhyčbavá porucha osobnosti s extrapunktivitou, neochotou řešit problémy (např. odmítání terapie), účelovou sociální vyhyčbavostí a sociální maladaptivitou u osobnosti s agresivními rysy. Intelekt žalobce odpovídá širšímu průměru, přičemž myšlení je koherentní, lucidní a vigilní, žalobce je plně orientován osobou, místem i časem, spolupracující, v řeči plynulý, v odpovědích pohotový, bez obsahových či formálních poruch. Posudková komise nepozorovala známky poruchy koncentrace, kognice nebo paměti, ani známky akutní psychotické symptomatiky či sociální fobie. Podle posudkové komise rovněž nebyl důvod hodnotit postižení žalobce dle položky 7b téže kapitoly přílohy citované vyhlášky, neboť u žalobce nedochází k opakovaným situačním dekompenzacím, ale naopak je doložena dobrá adaptace na zdravotní stav.

Ve vztahu k namítanému nesprávnému posouzení zdravotního stavu žalobce je třeba zdůraznit, že posudková komise v projednávané věci v citovaném posudku odpovídajícím způsobem reaguje na pochybnosti žalobce a především nikterak nezpochybňuje závěry o zdravotním stavu, z nichž žalovaná vyšla v napadeném rozhodnutí. Soud samozřejmě nikterak nebagatelizuje zdravotní potíže žalobce, které mu komplikují možnost pracovního uplatnění, ostatně všechny vypracované posudky shodně konstatují, že u něj nastal pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jak již nicméně plyne z výše uvedeného, má-li být dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav dostatečný k přiznání invalidního důchodu, musí ve smyslu výše citované právní úpravy dosahovat určité intenzity, kterou však v dané věci k tomu povolané orgány neshledaly. V tomto ohledu zdejšímu soudu nezbývá, než poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku čj. 6 Ads 11/2013-20 výslovně připomněl, že „posouzení pořaditelnosti zdravotního stavu žalobce pod korespondující ustanovení vyhlášky, tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočtení procentní míry poklesu pracovní schopnosti, soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, již soud, který nedisponuje potřebnými lékařskými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise.“ Z toho je zřejmé, že podřazení zdravotního stavu pod příslušné ustanovení vyhlášky o posuzování invalidity soud nepřezkoumává, ale vychází z posudku příslušné posudkové komise, nevykazuje-li zcela evidentní i laikovi zřejmou vadu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Ads 9/2014-23). Posudková komise přitom v dané věci hodnotila diagnózu žalobce zcela jednoznačně. Posudek posudkové komise je přesvědčivý, celistvý a úplný, je zde jasně identifikováno zdravotní postižení s rozhodujícím dopadem na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce. Posudková komise měla k dispozici dostatečné podklady včetně těch, které žalobce připojil k projednávané žalobě, žalobce byl jednání komise osobně přítomen, přičemž členkou posudkové komise byla také X, odborná psychiatricka. Soud v důsledku potvrzení správnosti

posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí nemá důvod a ani nemůže pochybovat, že zdravotní stav žalobce byl žalovaným posouzen správně, a proto daná námitka žalobce není důvodná.

Soud rovněž nemohl shledat důvodnou námitku žalobce zpochybňující to, že zdravotní stav pro účely posouzení nároku na invalidní důchod posuzují posudkoví lékaři. Jednak je třeba připomenout, že posudkoví lékaři vycházejí z lékařských zpráv vypracovaných odbornými lékaři, přičemž výhradně posudkoví lékaři jsou dle účinné právní úpravy a systému posuzování osob pro účely přiznání invalidního důchodu určeni k tomu, aby specifická zjištění odborných lékařů hodnotili ve smyslu vyhlášky o posuzování invalidity. Mimo to (jak již bylo výše uvedeno) byla správnost posouzení zdravotního stavu žalobce potvrzena i odbornou psychiatrickou, v rámci shora reprodukováného a soudem vyžádaného posudku posudkové komise.

Nad rámec výše uvedeného soud pouze dodává, že s ohledem na výše uvedené pak nemohl shledat důvodnou ani námitku žalobce, podle níž napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Lékařské zprávy, které žalobce k žalobě připojil, měla posudková komise k dispozici, pokud pak jde o dodatečně doloženou zprávu ze dne 25. 10. 2016, ta se týká (jak již soud uvedl) stavu žalobce až po vydání napadeného rozhodnutí.

Jelikož soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek za důvodnou, podle § 78 odst. 8 s. ř. s. výrokem pod bodem I. žalobu zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly a náhrada nákladů mu v tomto druhu řízení nepřísluší, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Léblová